21/11/2019

“Ο Όσιος Αμφιλόχιος ήταν ένα εργαστήριο της νοεράς προσευχής”

/ Ενορίες

Ο Όσιος, και κάθε ασκητής και ασκήτρια που αγάπησε τον Χριστό, ένιωσαν και συναισθάνθηκαν την ιερότητα του μυστηρίου του ανθρώπου. Και σε αυτό το μυστήριο, θέλησαν να γίνουν λειτουργοί.

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου

Ομιλία με θέμα: «Όσιος Αμφιλόχιος ο Μακρής και οι ασκητές της Πάτμου», πραγματοποίησε ο Πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων Βασιλάκος, Διευθυντής του Ραδιοφωνικού Σταθμού «Βοιωτική Εκκλησία» και κληρικός της Ιεράς Μητροπόλεως Θηβών και Λεβαδείας, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 20 Νοεμβρίου.
Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»,

προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Παναγία Βηματάρισσα.

Οι τόποι οι αγιασμένοι της Πάτμου και τα πρόσωπα τα ιερά, είναι πολλά, τόνισε αρχικά ο π. Σπυρίδων.

Η Πάτμος είναι ιερός τόπος, αλλά η ιερότητα του τόπου, οφείλεται στην ιερότητα των ανθρώπων που έζησαν στον τόπο αυτό. Ο άνθρωπος είναι εκείνος που μεταδίδει την ιερότητα και την αγιότητα στον τόπο.

Έτσι, στο ιερό νησί της Πάτμου έχουμε πρώτο, τον μαθητή της αγάπης, τον Άγιο Ιωάννη τον Θεολόγο και Ευαγγελιστή.

Ποιος είναι εκείνος που γίνεται ησυχαστής, μοναχός, άνθρωπος γνήσιος φίλος της αρετής, αναρωτήθηκε ο π. Σπυρίδων.

«Είναι αυτός που αυτοεξορίζεται από την μεγαλούπολη της αλαζονείας, του εγωισμού, της φιλοδοξίας, της χαιρεκακίας.

Είναι εκείνος που θα κατέλθει στο σπήλαιο της υπάρξεως του, στο βάθος της ψυχής του. Για να μπορέσει μέσα από αυτό το βάθος να κραυγάσει και να ζητήσει το έλεος του Θεού.
Είναι ένας αυτοεξόριστος εκείνος που θέλει να ζήσει το Ευαγγέλιο, θέλει τον Χριστό στη ζωή του. Και είναι εκείνος που βρίσκεται διαρκώς σε μια αποκάλυψη της πνευματικής του κατάστασης, της αλήθειας του».

Ο Άγιος εξορίζεται στην Πάτμο και καταφεύγει σε ένα σπήλαιο. Όποιος πάει ως πραγματικός προσκυνητής στο σπήλαιο της αποκάλυψης, θα δει τον βράχο να έχει σκιστεί στα τρία.
Αυτό συμβαίνει στον άνθρωπο που προσπαθεί και αγωνίζεται, που ταπεινώνεται και μετανοεί, συνέχισε ο π. Σπυρίδων.

Σπάει η σκληρότητα, ανοίγει ο φλοιός της ψυχής και σε αυτόν τον άνθρωπο που του αποκαλύπτεται η πραγματική του κατάσταση και μέσα από αυτήν ταπεινώνεται και μετανοεί, μέσα στο σπήλαιο της ψυχής του αποκαλύπτεται ο Τριαδικός Θεός και γίνεται ένας μόνιμος μαθητής της αγάπης.

Στο σπήλαιο της αποκαλύψεως ζει και ασκείται και ο Άγιος Αμφιλόχιος της Πάτμου. Εκεί ζει αληθινά την γνήσια άσκηση, τις προσωπικές του αποκαλύψεις.

Γύρω από το σπήλαιο, το πρώτο ασκητήριο της Πάτμου, έχουμε και πολλά άλλα

μικρά ασκητήρια. Πολλοί Πατέρες πέρασαν, πολλοί άγιοι ασκήτεψαν, γνωστοί και άγνωστοι.

Μία άλλη μεγάλη ασκητική φυσιογνωμία του ιερού νησιού της Πάτμου, σημείωσε, είναι ο Όσιος Χριστόδουλος, που χτίζει το μεγάλο μοναστήρι προς τιμήν του Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου.

«Η άσκηση είναι ένας τρόπος να πω στον Χριστό «σ' αγαπώ». Με καθετί, οι Άγιοι ασκητές ήθελαν να εκφράσουν την αγάπη τους στον Χριστό, γιατί ένιωθαν και την δική Του την αγάπη και έλεος στη ζωή τους.»

Άλλο μεγάλο ησυχαστήριο, είναι αυτό των Βραστών, όπου έζησαν πολλοί και σπουδαίοι Άγιοι, γνωστοί και άγνωστοι μοναχοί.

Ένας από αυτούς είναι ο π. Αντύπας. Απλός, λεπτός, διακριτικός, ευγενικός, που μπορούσε με τον απλό του τρόπο να διδάξει, να παραδειγματίσει και να νουθετήσει τους άλλους.

Στην Πάτμο έζησε και ο Άγιος Μακάριος, Επίσκοπος Κορίνθου, ο κολλυβάς. Ανήκε στην οικογένεια του Αγίου Γερασίμου της Κεφαλληνίας.

Ήταν άνθρωπος παρηγορίας και γι' αυτό έτρεχαν σε αυτόν, πριν το μαρτύριο, πολλοί από τους νεομάρτυρες, για να ενισχυθούν και να παρηγορηθούν.

Ένας από τους τελευταίους μεγάλους ασκητές, είναι ο αββάς Μακάριος. Άλλος ασκητής είναι ο μοναχός Θεόκτιστος, ο οποίος έκρυψε την αρχιερωσύνη του και έζησε ασκητικότατο βίο. Έζησε στα πιο δύσβατα μέρη, αλλά εκεί μπορούσε να μαζέψει την ειρήνη του Χριστού, την γλυκύτητα της παρουσίας του Θεού.

Η Πάτμος είναι ένα γεροντικό, όπου και να πατήσεις, τόνισε ο π. Σπυρίδων. Στη γυναικεία μονή της Ζωοδόχου Πηγής έζησαν πολλές μοναχές. Μία από αυτές όταν την έστελναν να ψωνίσει, μοίραζε τα πάντα. Στην ανακομιδή του λειψάνου της, τα χέρια της ήταν άφθαρτα. Τα χέρια που μοίραζαν , που παρηγορούσαν, δεν μπόρεσε να τα αγγίξει η φθορά του θανάτου.

Επίσης αναφέρθηκε στη μοναχή Χριστοδούλη, που έζησε εξήντα χρόνια έγκλειστη στο μοναστήρι.

Εκείνος που ανακεφαλαιώνει όλους αυτούς τους αγιασμένους ανθρώπους, είναι ο Όσιος Αμφιλόχιος, παρατήρησε ολοκληρώνοντας ο π. Σπυρίδων:

«Ο Όσιος Αμφιλόχιος, και κάθε ασκητής και ασκήτρια που αγάπησε τον Χριστό, ένιωσαν και συναισθάνθηκαν την ιερότητα του μυστηρίου του ανθρώπου. Και σε αυτό το μυστήριο, θέλησαν να γίνουν λειτουργοί. Γι' αυτό αγάπησαν, γι' αυτό

ταπεινώθηκαν, γι’ αυτό προσευχήθηκαν και αγρύπνησαν, γιατί ένιωθαν ότι κάθε άνθρωπος είναι ένα μεγάλο μυστήριο. Ο Όσιος μιλούσε με όλους, αλλά μέσα του ήταν ένα εργαστήριο της νοεράς προσευχής, της αγίας ησυχίας και της υψηλής αφάνειας.»